

сти, а при онѣзи черквата пакъ щѣше да ги погребѣ безъ никоя надѣжда за въскръсенье и животъ ⁽²⁹⁾.

Преди да стигнемъ съвършенното покореніе на Българія къмъ края на XV-ый вѣкъ, ний ще мѣтнемъ пжтенъ единъ погледъ върху българската търновска патриархія.

§ 58. Двувѣкова исторія на търновската патриархія (1203—1392).

Въ размышленіята си върху четвъртия и петый періоди на исторіята на (§ 47), и по-напредъ ёще (§ 42) ний казахмы какъ са основа търновската патриархія при Іоанна II Асѣня, около 1234 год., когато сиречь 10-годишната Асѣнева дъщеря са вѣнча за 12-годишния наслѣдникъ Ватацовъ отъ Патриарха Германа въ Лампсакъ. Но тукъ по-право що ё да речемъ, че са поднови, а не учреде българската патриархія въ Търново, която ёще отъ времето на Іоанна I Асѣня бѣше са провъзгласила за независима, автокефална, чрезъ Уніята съ Римската черкова, а сега чакъ тя са припозна каноническы за таквази. Ето какъсо какво знаймы за тѣзи патриархія отъ исторіята черковна и гражданска, особно щото четемъ въ българ. черковна исторія на г. Каролева ⁽³⁰⁾.

Во врямето на Іоанна I Асѣня на Търновската Патриархія бѣше присъединена Охридската Архіепископія (*) и сичкытъ епископіи, които бѣхж подъ

⁽²⁹⁾ Срав. статьята профессора Голубинскаго въ *Читалище* отъ год. II, бр. 11, стр. 511—516. И пакъ тамъ год. III, бр. 5, стр. 390 отъ члена: «Българія подъ турското господаруванье, и пр.»

⁽³⁰⁾ Глед. у него тамъ стр. 35—51 и нат.

(*) За нея остава да видимъ послѣ въ крайния періодъ на исторіята.